

На спогад наступлю, немов на міну

Світлана Йовенко

НА СПОГАД НАСТУПЛЮ, НЕМОВ НА МІНУ,

хитнусь, і йду безбач, й себе веду...

Кішки втікають на розлунний дуб.

Шлях креше іскри об мої коліна.

Ця ніч у зламах врубелівських крил

прикута до погостів. Мліє місто,

угвинчене в могили. Мавці тісно

у тілі — ще не проявився лик...

Ах, молодість! Застрягла у снігах,

як драний чобіт, мокрий по халяви.

Латаття днів на трясовині слави...

Стрижі над кручею стрижуть.

В літах

циклоп небес встромив у Київ око.

... Я теж проходила тут —

ненароком...